U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **Ing. arch. J.D. B.,** zast. advokátem Mgr. Janem Durčákem, se sídlem AK Opatovická 4, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí,** se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 2. 2010, č. j. 4855/ENV/10/130/1023., vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 9 A 63/2010, o návrhu žalobce na určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, v platném znění,

takto:

I. Městský soud v Praze **je povinen** ve věci vedené u něj pod sp. zn. 6 A 200/2010 nařídit ústní jednání tak, aby se uskutečnilo nejpozději ve lhůtě **do 30. 8. 2012**.

II. Navrhovateli **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Z předloženého soudního spisu bylo zjištěno následující:

Žalobce (dále „navrhovatel“) podal u Městského soudu v Praze (dále „městský soud“) žalobu proti výše označenému rozhodnutí žalovaného dne 7. 4. 2010.

Dne 11. 6. 2010 byl navrhovatel vyzván k zaplacení soudního poplatku, dne 29. 6. 2010 byl soudní poplatek uhrazen.

Dne 26. 11. 2010 zaslal městský soud žalovanému žalobu k vyjádření a poučení o složení senátu vč. informace o řízení. Vůči navrhovateli, resp. jeho právnímu zástupci (plná moc k zastupování je založena ve spise od č. l. 18) nebyl žádný úkon učiněn.

Dne 18. 1. 2011 požádal navrhovatel o sdělení předpokládaných termínů projednání věci; dne 28. 1. 2011 zaslal městský soud odpověď s tím, že řízení ve věci je ve stavu shromažďování podkladů pro rozhodnutí, s ohledem na velký počet dříve napadlých správních žalob nelze prozatím sdělit, kdy bude ve věci rozhodnuto.

Dne 16. 3. 2011 byl dán pokyn kanceláři k urgenci žalovaného k vyjádření k žalobě a zaslání správního spisu. Vyjádření k žalobě bylo zasláno dne 23. 3. 2011, současně byl zaslán spisový materiál.

Dne 21. 4. 2011 zaslal městský soud navrhovateli vyjádření žalovaného, u České pošty bylo následně několikráte reklamováno doručení zásilky, neboť na vrácené zásilce nebylo ve smyslu ust. § 50 odst. 2 o. s. ř. vyznačeno, zda bylo či nebylo možné v místě doručení ponechat oznámení o vrácení zásilky soudu (dne 12. 5., 17. 6.); bylo sděleno, že navrhovatel má na poště zřízen odnos zásilek, nebylo tedy možné zásilku vhodit do schránky, a proto byla zásilka po úložní době vrácena odesílateli. Další písemnou korespondenci s Českou poštou stran požadovaných údajů vedl městský soud dále dne 30. 8. 2011.

Dne 25. 10. 2011 zaslal městský soud poučení o složení senátu a informace o řízení právnímu zástupci navrhovatele.

Na tomto místě je třeba podotknout, že plná moc k zastupování je v soudním spise založena již od 16. 9. 2010, není tedy zřejmé, proč městský soud zdlouhavě doručoval písemnost na adresu navrhovatele, nikoli k rukám, resp. do datové schránky advokáta. Nadto dosud nebylo advokátovi doručeno vyjádření žalovaného, které soud doručoval, avšak nedoručil, přímo navrhovateli (zásilka byla vrácena zpět a je založena ve spise).

Dne 17. 4. 2012 zaslal navrhovatel opětovnou žádost o informace stran stavu řízení a současně stížnost na průtahy v řízení. K podání navrhovatele zaslal městský soud vyjádření, které Nejvyššímu správnímu soudu společně se spisem postoupil dne 25. 4. 2012. V něm městský soud uvedl, že v senátu 9 A k datu 25. 4. 2012 předcházejí nevyřízené žaloby staršího data, přičemž věci jsou zpravidla vyřizovány podle pořadí nápadu, nejde-li o věci přednostní – o takovou věc se v případě navrhovatele nejedná. Dále ve svém vyjádření městský soud poukazuje na změnu místní příslušnosti krajských soudů rozhodujících ve správním soudnictví od 1. 1. 2012, senát rovněž nařizuje jednání ve věcech, které nebyly do 31. 12. 2011 přednostní a ve věcech starší časové řady (r. 2008 a 1. pol. 2009), poukázal rovněž na to, že vyřizuje věci po dřívějším soudci J. S. Termín nařízení ústního jednání ve věci navrhovatele se předpokládá na počátku r. 2013. Podle názoru městského soudu by vyhovění návrhu podle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., bylo diskriminační vůči ostatním žalobcům, jejichž žaloby napadly dříve, a kteří se rovněž domáhají projednání věci při ústním jednání; poukázal v dané souvislosti na nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2012, sp. zn. I. ÚS 2427/11.

Nejvyšší správní soud shledal návrh navrhovatele oprávněný.

Podle § 174a odst. 1 zákona o soudech a soudcích, v platném znění, má-li účastník nebo ten, kdo je stranou řízení, za to, že v tomto řízení dochází k průtahům, může podat návrh soudu, aby určil lhůtu pro provedení procesního úkonu, u kterého podle jeho názoru dochází k průtahům v řízení.

Podle odstavce 8 cit. ustanovení dospěje-li příslušný soud k závěru, že návrh na určení lhůty je oprávněný, protože s ohledem na složitost věci, význam předmětu řízení

pro navrhovatele, postup účastníků nebo stran řízení a na dosavadní postup soudu dochází v řízení k průtahům, určí lhůtu pro provedení procesního úkonu, u něhož jsou v návrhu namítány průtahy; touto lhůtou je soud, příslušný k provedení procesního úkonu, vázán. Je-li návrh uznán jako oprávněný, hradí náklady řízení o něm stát.

Nejvyšší správní soud již opakovaně konstatoval, že průtahy v řízení neznamenají pouze excesivní stav, kdy dochází k nečinnosti soudu, ale lze je konstatovat i tehdy, dochází-li v soudním procesu postupem soudu k neodůvodněně pomalému vyřizování věci napadlé příslušnému soudu. V řízení podle ust. § 174a odst. 6. zákona o soudech a soudcích Nejvyšší správní soud rozhoduje o návrhu na určení lhůty. Tzn. pokud zjistí neodůvodněné průtahy v řízení spočívající zejména v tom, že příslušný krajský (městský) soud poté, kdy obdrží podání ve věci, v přiměřené době nečiní žádné úkony, věcí se vůbec nezabývá, aniž by pro takový postup existovaly ospravedlnitelné důvody, anebo činí úkony s nedůvodnou časovou prodlevou, usnesením určí tomuto soudu lhůtu, ve které má úkon učinit, resp. ve které má rozhodnout.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že v dané věci první úkon soudu byl sice učiněn dne 11. 6. 2010 (výzva k úhradě soudního poplatku), další úkony však byly činěny s nedůvodnými časovými prodlevami, nekvalifikovaně a nekoncentrovaně ve vztahu k jednotlivým účastníkům řízení. Lze tak konstatovat, že městský soud byl sice činný, tzn. určité úkony v řízení od podání návrhu v roce 2010 prováděl, nicméně tyto nebyly prováděny dostatečně účelně tak, aby ve věci navrhovatele mohlo být rozhodnuto v přiměřené lhůtě. Nelze přehlédnout, že městský soud „učinil" první relevantní krok, a to vůči navrhovateli až dne 21. 4. 2011, tedy více než po roce, kdy mu zaslal vyjádření žalovaného; přitom však tak učinil zcela nekvalifikovaně, když doručoval nikoli advokátovi, jehož plná moc byla ve spise založena, ale přímo navrhovateli. Je tak třeba konstatovat, že zdlouhavou reklamaci (ne)doručení písemnosti, kterou soud de facto od května až do srpna vedl s Českou poštou, zapříčinil městský soud sám, a to v důsledku nesprávného postupu při doručování písemností.

Navrhovateli, resp. jeho právnímu zástupci se teprve až po roce a půl dostalo informace o složení senátu a poučení; zda mu bylo již doručeno vyjádření žalovaného, ze spisu nevyplývá.

Od tohoto posledního úkonu ze dne 25. 10.2011 nejsou žádné úkony ze soudního spisu seznatelné.

Pro posouzení, zda v dané věci dochází v řízení k průtahům, je rozhodující, že žaloba byla podána v dubnu v roce 2010 a lhůta, v níž není rozhodnuto (a s ohledem na argumentaci městského soudu o stavu vyřizování žalob z roku 2008 ani reálně nemá být rozhodnuto do konce roku 2012) je více než 2 roky. Taková lhůta není lhůtou v dané věci přiměřenou, a to i s ohledem na předmět řízení., kdy se jedná toliko o posouzení otázky právní stran povinnosti poskytnutí informací dle zákona č. 106/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

Nejvyšší správní soud na tomto místě konstatuje, že vyjádření, které městský soud předestřel, totiž že senát vyřizuje věci podle pořadí nápadu, a že v současné době jsou dokončovány spisy napadlé v době, která předcházela dni podání předmětné žaloby, dokonce v roce 2008, neobstojí. K tomuto tvrzení městského soudu Nejvyšší správní soud uvádí, že citované důvody nezpochybňuje, avšak přesto nemohou vést k vysvětlení průtahů v předmětném řízení. Odkazy na pořadí vyřizovaných věcí totiž nepředstavují důvody, které by mohly být interpretovány jinak než jako organizační problémy, které však v tomto směru nemohou jít k tíži navrhovatele. V této souvislosti lze odkázat na konstantní judikaturu Ústavního soudu, který opakovaně ve svých rozhodnutích uvádí, že *„průtahy v řízení nelze ospravedlnit obecně známou přetížeností soudů; je totiž věcí státu, aby organizoval své soudnictví tak, aby principy soudnictví zakotvené v Listině a Úmluvě, byly respektovány a případné nedostatky v tomto směru nemohou jít k tíži občanů, kteří od soudu právem očekávají ochranu svých práv v přiměřené době*“ (viz např. nález sp. zn. IV. ÚS 55/94, nález sp. zn. I. ÚS 663/01, nález sp. zn. III. ÚS 685/06, nález sp. zn. IV. ÚS 391/ 07 a další).

Poukazuje-li zde městský soud na nález Ústavního soudu ze dne 15. 2. 2012, sp. zn. 2427/11, je třeba především uvést, že taková argumentace je zcela nepřípadná. Nadto i v daném případě, jehož se městský soud dovolává, Ústavní soud konstatoval, že k průtahům dochází, a že bylo porušeno právo stěžovatele na spravedlivý proces; poukázal však rovněž na specifickou situaci, která vyvstala u Okresního soudu v Ústí nad Labem v důsledku zavedení nefunkčního systému elektronického vydávání platebních rozkazů (rejstřík EC, desetitisícové nápady); tato situace je zcela nesrovnatelná s případem, který je nyní posuzován. Ústavní soud zde rovněž konstatoval, že *„(b)yť zpravidla nezkoumá, zda průtahy v řízení spočívají na subjektivních či objektivních faktorech, je v daném případě nepochybné (bod 8,9 a 10) a zcela zřejmé že uvedené důvody průtahů jsou dány mimořádnou a tristní situací v agendě EC u Okresního soudu v Ústí nad Labem, tedy jsou ryze rázu objektivního. Tento závěr Ústavního soudu nikterak nebagatelizuje či neospravedlňuje dané průtahy v řízení, je však klíčový pro posouzení efektivnosti „tradičních“ preventivních prostředků k ochraně práva stěžovatele...“*

Ústavní soud v citovaném nálezu a priori závěr o možném porušení zákazu diskriminace dalších osob, který městský soud účelově vytrhuje z kontextu, vyslovil za situace, kdy se jedná ryze o objektivní důvody, pro které k průtahům dochází, přitom není objektivně v silách soudu přijmout opatření k odstranění nepříznivého stavu. Jak již bylo uvedeno výše, skutečnosti, které vyplynuly ze soudního spisu městského soudu ryze objektivním důvodům, nenasvědčují.

Obdobně poukaz na změnu příslušnosti soudu k 1. 1. 2012 považuje Nejvyšší správní soud za zcela irelevantní a v dané věci nepřípadný, neboť v projednávané věci se jedná o průtahy, které byly založeny na nečinnosti soudu, resp. byly zčásti zapříčiněny jeho nekvalifikovaným postupem již k datu 31. 12. 2011; věci napadlé po 1.1.21012 nemohou na stavu věci ničeho změnit.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud s ohledem na složitost věci, postup účastníků řízení, kteří se žádným způsobem negativně nepodíleli na délce řízení, a na dosavadní postup soudu dospěl k závěru o oprávněnosti podaného návrhu, a

proto určil lhůtu pro provedení procesního úkonu, u něhož jsou v návrhu namítány průtahy, tak, aby soud obeslal účastníky řízení a dodržel zákonem stanovenou lhůtu pro jejich přípravu k nařízenému jednání (§ 49 odst. 1 s. ř. s.). Touto lhůtou, ve které byla stanovena povinnost městského soudu ve věci nařídit jednání tak, aby se uskutečnilo nejpozději do 30. 8. 2012.

Návrh navrhovatele byl uznán jako oprávněný, ve smyslu poslední věty ust. § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích hradí náklady řízení o něm stát. Vzhledem k tomu, že vznik takovýchto nákladů z obsahu spisu nevyplývá a navrhovatel ani žádné náklady, které by mu v tomto řízení vznikly, neuplatnil, soud rozhodl tak, že se navrhovateli náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (ust. § 174a odst. 9, věta druhá, zákona o soudech a soudcích).

V Brně dne 15. května 2012

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu

Aprk 11/2012 - 71

O P R A V N É U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl předsedkyní senátu JUDr. Lenkou Matyášovou v právní věci žalobce: **Ing. arch. J. D. B.,** zast. advokátem Mgr. Janem Durčákem, se sídlem AK Opatovická 4, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí,** se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 2. 2010, č. j. 4855/ENV/10/130/1023., vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 9 A 63/2010, o návrhu žalobce na určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, v platném znění, opravným usnesením

takto:

I. Městský soud v Praze je povinen ve věci vedené u něj pod sp. zn. 9 A 63/2010, nařídit ústní jednání tak, aby se uskutečnilo nejpozději ve lhůtě do 30. 8. 2012.

II. Navrhovateli se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

Usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 5. 2012, čj. Aprk 11/2012 - 65, bylo rozhodnuto ve věci navrhovatele na určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, v platném znění. Ve výroku I. citovaného usnesení byla přitom nedopatřením uvedena nesprávná spisová značka 6 A 200/2010 namísto správné sp. zn. 9 A 63/2010.

Podle ust. § 164 o. s. ř. předseda senátu opraví v rozsudku kdykoliv i bez návrhu chyby v psaní a v počtech, jakož i jiné zjevné nesprávnosti. Týká-li se oprava výroku rozhodnutí nebo není-li možné provést opravu ve stejnopisech rozhodnutí, vydá o tom opravné usnesení, které doručí účastníkům. Vzhledem k tomu, že v záhlaví předmětného usnesení je věc jednoznačně identifikována správně pod sp. zn. 9 A 63/2010, je zřejmé, že se jedná pouze o zjevnou nesprávnost, která nemá vliv na samotné odůvodnění, v ostatním se proto usnesení ze dne 15. 5. 2012 nemění.

Poučení: Proti tomuto usnesení nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. června 2012

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně kárného senátu